Induși în eroare: religie fără transformare

Există o capcană foarte răspândită: omul ajunge să creadă că odihna sufletului și schimbarea reală sunt lucruri care se întâmplă „după moarte", nu în viața de acum. Astfel, relația cu Dumnezeu se reduce la ritualuri exterioare, iar transformarea caracterului este amânată pentru o intervenție „misterioasă" viitoare.

În această logică, omul trăiește în prezent aproape la fel ca lumea, dar speră că finalul va fi bun datorită apartenenței religioase sau datorită unor acte considerate suficiente: mărturisire, contribuții, rugăciuni, tradiții, emoții spirituale. De aici și expresii ca „Odihnească-se în pace", folosită ca un fel de concluzie automată: moartea devine momentul în care se presupune că se rezolvă tot ce nu s-a rezolvat în viață.

Să observăm și cât de mult influențează confesiunea în care te naști. Mulți ajung într-un sistem religios nu prin alegere, ci prin geografie: catolic în Italia, ortodox în România etc. Apoi, fără să-și dea seama, privesc totul prin „ochelarii" doctrinei în care au crescut, considerând că „mulțimea stabilește regulile". Această moștenire culturală poate crea convingeri puternice care nu sunt verificate personal.

În plus, apar teorii și explicații care promit o curățare ulterioară: purgatoriu, indulgențe, acte de generozitate ca monedă spirituală, plata pentru iertare, proceduri religioase care ar „scurta" drumul către odihnă. Toate acestea răspund unei frici reale: teama de judecată și dorința de pace. Dar, în același timp, pot înlocui chemarea la o schimbare interioară autentică.

Această stare de confuzie este alimentată de lipsa cunoașterii Scripturii. De aceea, omul rămâne într-o ignoranță comodă: nu se gândește la ce urmează după moarte și nici nu cercetează dacă Dumnezeu are cerințe pentru a trăi în prezența Lui. Chiar și când oamenii își doresc Împărăția lui Dumnezeu, valorile ei par incompatibile cu viața lor, pentru că viața lor nu este în proces de transformare.

În centrul tuturor acestor întrebări stă un adevăr: Dumnezeu nu este o Entitate îndepărtată, ci un Creator care își dorește să formeze omul pentru scopul inițial: viață veșnică în comuniune cu El. Asta implică un standard, un criteriu, un „manual" de pregătire — iar textul afirmă că Scriptura este acest manual.

Adevărata întrebare, așadar, nu este „în ce confesiune sunt?", ci „în ce mă transform?". Nu „câte ritualuri îndeplinesc?", ci „ce se schimbă în mine?". Dacă odihna sufletului este esențială pentru veșnicie, atunci nu poate fi doar un slogan de înmormântare, ci un obiectiv început acum.

Sursa: *Induși în eroare: religie fără transformare* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/religie-fara-transformare